

NORGES HØYESTERETT

K J E N N E L S E

avsagt 20. mai 2025 av Høyesterett i avdeling med

dommer Bergljot Webster
dommer Henrik Bull
dommer Cecilie Østensen Berglund
dommer Erik Thyness
dommer Christian Lund

HR-2025-942-A, (sak nr. 25-023621SIV-HRET)
Anke over Gulating lagmannsretts kjennelse 19. desember 2024

A	(advokat Ingrid Lauvås – til prøve)
mot	
B	(advokat Thor Harald Eike)

S T E M M E G I V N I N G

- (1) Dommer **Østensen Berglund:**

Sakens spørsmål og bakgrunn

- (2) Saken gjelder spørsmål om det kan ilegges tvangsbót for å få gjennomført samvær med barn der en opptrappingsplan for samvær ikke er fulgt som forutsatt, jf. barneloven § 65.
- (3) A (far) og B (mor) giftet seg i 2012. De har tre barn sammen, en datter født i 2013 og to sønner født i henholdsvis 2017 og 2020. Etter et turbulent samliv gikk partene fra hverandre i 2021. Barna ble da boende hos mor. Far hadde innledningsvis samvær under tilsyn. Det ble etter hvert uenighet om omfanget av samværet, og far brakte spørsmålet inn for retten. For de to yngste barna, som denne saken gjelder, endte rettsprosessen med Gulating lagmannsretts dom 9. november 2023. I dommen ble det, som følge av at det hadde vært et opphold i samværet, fastsatt en opptrappingsplan med månedlige samvær under støttet tilsyn etter barneloven § 43 a. Opptrappingen gikk over åtte måneder frem til 1. august 2024. Deretter skulle det være samvær annenhver helg fra torsdag ettermiddag til mandag morgen og ferier slik det følger av «vanleg samværsrett» etter barneloven § 43. Denne dommen, som er tvangsgrunnlaget i saken, ble rettskraftig da ankene fra mor og far ikke ble tillatt fremmet til Høyesterett 9. februar 2024.
- (4) Etter begjæring fra far ble det igangsatt samvær i regi av Bufetat. Det ble gjennomført samvær med tilsyn i januar og mai 2024. Øvrige samvær ble ikke gjennomført. Far fremmet i mai 2024 en begjæring til tingretten om at mor skulle ilegges tvangsbót som følge av manglende oppfølging av hans samværsrett, jf. barneloven § 65. Helgesamvær uten tilsyn ble gjennomført to ganger i august 2024.
- (5) Haugaland og Sunnhordaland tingrett avsa 1. september 2024 kjennelse med slik slutning:
- «1. B pålegges for et tidsrom av ett år fra forkynningen av denne kjennelsen å betale til statskassen en tvangsbót på kr. 10 000 – titusen – for hver gang A ikke får utøve samværsrett med C, født 00.00.2017 og D, født 00.00.2020, i samsvar med Gulating lagmannsretts dom av 9. november 2023. Dersom ett av barna kommer, halveres tvangsbóten.
 - 2. B pålegges å betale A sakskostnader med kr 10 000,- – titusen – innen to uker fra forkynningen av denne kjennelsen.»
- (6) Tingretten la til grunn at dersom mor lojalt medvirket, ville samvær mellom far og barn la seg gjennomføre.
- (7) B anket avgjørelsen. Samtidig ble vanlig samvær delvis gjennomført i tråd med hva som fulgte av Gulating lagmannsretts dom 9. november 2023.
- (8) Gulating lagmannsrett avsa 19. desember 2024 kjennelse med slik slutning:
- «1. Begjæring om tvangsfullbyrdelse av avgjørelse om samværsrett tas ikke til følge.

2. Sakskostnader for tingretten tilkjennes ikke.»

- (9) Lagmannsretten begrunnet sitt resultat med at ettersom den innledende fasen om opptrapping av samvær ikke hadde vært fulgt, kunne ikke det etterfølgende fastsatte samværet tvangsfullbyrdes. Etter lagmannsrettens syn var det uten betydning at mor, i tiden etter tingrettens kjennelse om tvangsbót, hadde medvirket til gjennomføring av vanlig samvær.
- (10) Samvær ble etter dette ikke gjennomført.
- (11) A har anket til Høyesterett. Anken gjelder lagmannsrettens lovtolking. Ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 24. februar 2025 ble saken overført til behandling i avdeling, jf. domstoloven § 5 første ledd andre punktum.
- (12) Etter dette tidspunktet har det vært gjennomført vanlig samvær mellom far og barn.
- (13) Barnas syn på saken, jf. barneloven § 65 fjerde ledd, er ikke særskilt innhentet for Høyesterett, men under tingrettens behandling gjennomførte dommeren en samtale med det eldste barnet. Barnas syn fremkommer også av nylige samtaler med sakkyndige i anledning en ny tvist mellom foreldrene.

Partenes syn på saken

- (14) Den ankende part – A – har særlig argumentert med:
- (15) Lagmannsretten har tolket barneloven § 65 og de tilhørende bestemmelsene i tvangsfullbyrdesloven uriktig. Reglene om tvangsbót må forstås i lys av barns rettigheter slik disse fremkommer av Grunnloven, internasjonale konvensjoner og barneloven. Dette innebærer at domstolene må kunne gjøre nødvendige tilpasninger i et tvangsgrunnlag ved avgjørelsen om tvangsbót. En slik forståelse følger av eldre praksis fra Høyesterett og av nyere lagmannsrettspraksis. Under enhver omstendighet gir barneloven § 65 femte ledd domstolen hjemmel til å gjøre mindre, praktiske endringer.
- (16) Det forhold at en fastsatt opptrapping av samværet ikke er gjennomført, er ikke nødvendigvis til hinder for tvangsfullbyrdelse. Domsslutningen må leses i sammenheng med premissene. Dersom det ikke er en betingelse at første fase i planen er gjennomført før man går over i neste, kan tvangsbót ilegges. Dette er særlig aktuelt der en opptrapping skyldes at barna over tid ikke har hatt samvær med en av foreldrene. Ved støttet tilsyn som er tidfestet, kan det være nødvendig å gjøre en fornyet vurdering av om tilsyn fortsatt er påkrevet. Med lagmannsrettens syn vil tvangsfullbyrdelse da være utelukket. Spørsmålet om tilsyn kommer uansett ikke på spissen i et tilfelle som her, der partene er gått over i neste fase av samværet.
- (17) A har lagt ned denne påstanden:
 - «1. B pålegges for et tidsrom av 1 – ett – år fra forkynning av denne kjennelsen å betale til statskassen en tvangsbót på kr 10 000 for hver gang A ikke får utøve samværsrett med C, f. 00.00.2017 og D, f. 00.00.2020, i tråd med Gulating lagmannsretts dom av 9. november 2023.

Subsidiært

2. Lagmannsrettens kjennelse av 19.12.2024 oppheves.

I begge tilfeller

3. A tilkjennes sakens omkostninger for Høyesterett.»

- (18) Ankemotparten – B – har særlig argumentert med:
- (19) Lagmannsrettens lovtolking er riktig. Retten må legge tvangsgrunnlaget uprøvd til grunn og kan ikke justere samværet som er fastsatt i den underliggende dommen. Opptrappingsplaner fastsettes av hensyn til barnets beste og er normalt en betingelse for at vanlig samvær skal kunne gjennomføres. En begjæring om tvangsfullbyrdelse kan derfor ikke tas til følge dersom første del av en opptrappingsplan ikke er oppfylt. Særlig gjelder dette dersom det har vært et vesentlig avvik fra opptrappingsplanen. En eventuell enighet partene imellom om å forholde seg til siste fase er ikke et bindende tvangsgrunnlag.
- (20) Alternative løsninger vil kunne være å begjære midlertidig avgjørelse, jf. barneloven § 60, eller å gå over til en avtale som stadfestes av statsforvalteren, jf. barneloven § 55 og § 65 andre ledd.
- (21) Bestemmelsen i barneloven § 65 femte ledd gir ikke retten adgang til å justere samværsordningen, men er begrenset til praktiske forhold av mindre betydning.
- (22) Selv om denne forståelsen av loven kan medføre vanskeligheter med å tvangsgjennomføre samvær, er det ikke i strid med Grunnloven eller internasjonale konvensjoner om barnets beste.
- (23) B har lagt ned slik påstand:
- «1. Anken forkastes.
2. Det offentlige tilkjennes sakens omkostninger».

Mitt syn på saken

Høyesteretts kompetanse

- (24) Anken er en videre anke over en kjennelse og gjelder lagmannsrettens lovtolking. Høyesteretts kompetanse er dermed begrenset til å prøve lagmannsrettens «generelle rettslige forståelse av en skreven rettsregel», jf. tvisteloven § 30-6 bokstav c.
- (25) Saken gjelder tolkingen av barneloven § 65 om tvangsbort som ledd i å få gjennomført samvær mellom far og barn. Dette kan Høyesterett prøve. Den konkrete rettsanvendelsen, subsumsjonen, kan ikke prøves.

De rettslige rammene

- (26) Før jeg går inn på de aktuelle bestemmelsene om tvangsfullbyrdelse i saker som gjelder samvær med barn, finner jeg grunn til å peke på at etter Grunnloven § 104 andre ledd skal

barnets beste være et grunnleggende hensyn ved alle handlinger og avgjørelser som berører barn. Det samme følger av FNs barnekonvensjon artikkel 3 og barneloven § 48. Spørsmålet om samvær har videre en side til Grunnloven § 102 og Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 8 om respekt for familieliv. Disse bestemmelsene bygger på at det normalt er best for barnet ha kontakt med begge foreldrene. Staten må derfor sikre et helhetlig vern av samværsretten og effektive verktøy for å gjennomføre denne, jf. blant annet Den europeiske menneskerettsdomstols (EMDs) avgjørelse 13. februar 2025 *L.D. mot Polen* avsnitt 115.

- (27) Etter barneloven § 42 har barn rett til samvær med begge sine foreldre. Dersom partene ikke blir enige om samvær, kan det reises søksmål etter barneloven § 56. I den perioden saken står for domstolene, kan det avsies foreløpig avgjørelse etter barneloven § 60 om samvær. Både en foreløpig avgjørelse og en rettskraftig dom kan tvangsfullbyrdes, jf. barneloven § 65. Bestemmelsene suppleres av tvangsfullbyrdeslovens regler om tvangskraft, jf. blant annet § 4-12 om at en dom må være rettskraftig, og § 4-4 om forfall og mislighold. For kjennelser er det ikke et krav om rettskraft, jf. barneloven § 65 første ledd siste punktum.
- (28) I saken her er tvangsgrunnlaget en rettskraftig dom som er misligholdt.

Nærmere om barneloven § 65

- (29) De aktuelle delene av barneloven § 65 lyder:

«For tvangsfullføring av avgjerd om og anna særleg tvangsgrunnlag for foreldreansvaret, kvar barnet skal bu fast, og samværsrett gjeld tvangsfullbyrdesloven kapittel 13. Vedtak av statsforvaltaren om tvangskraft for avtaler etter § 55 er særleg tvangsgrunnlag. Førebels avgjerd etter § 60 er tvangskraftig sjølv om avgjerda ikkje er rettskraftig.

Avgjerd eller avtale med tvangskraft om foreldreansvar og kvar barnet skal bu fast, kan tvangsfullførast ved henting eller tvangsbót. Avgjerd eller avtale med tvangskraft om samværsrett kan berre tvangsfullførast ved tvangsbót. Tingretten kan fastsetje ei ståande tvangsbót som for ei viss tid skal gjelde for kvar gong samværsretten ikkje vert respektert. ...

Det skal ikkje fastsetjast tvangsbót dersom oppfyljing av samværsretten er umogleg ...

Barnet skal få høve til å seie meininga si før det blir teke avgjerd. Meininga til barnet skal bli vektlagt etter alder og modning. Tvangsfullføring skal ikkje skje mot barnet sin vilje, med mindre retten kjem til at det er naudsynt av omsyn til barnet.

For å leggje til rette for gjennomføring av fastsett samvær kan retten gjere praktiske endringar i avgjerda der det er formålstenleg, til dømes å endre tida for henting og levering.

...»

- (30) Bestemmelsen gir hjemmel til å tvangsfullbyrde avgjørelser om foreldreansvar, bosted og samvær. Ved tvangsfullbyrdelse av samvær er tvangsbót eneste tvangsmiddel, jf. bestemmelsens andre ledd. Tvangsbót kan ikke benyttes dersom det er «umogleg» å

gjennomføre samvær. Partene er enige om det ikke er tilfellet i saken her, og jeg går derfor ikke nærmere inn på forståelsen av dette begrepet.

- (31) Det fremgår av fjerde ledd at barn skal høres før avgjørelse om tvangsfullbyrdelse treffes. Saken for Høyesterett er imidlertid begrenset til tolkingen av barneloven § 65, og barnas generelle syn på samvær er nylig kjent fra tingrettens behandling og andre verserende saker. De er derfor ikke hørt særskilt for Høyesterett.

Tvangsgrunnlaget sammenholdt med barneloven § 65

- (32) Det alminnelige utgangspunktet ved tvangsfullbyrdelse er at tvangsgrunnlaget ikke skal prøves. Dette er også forutsatt for tvangsfullbyrdelse etter barneloven § 65, se NOU 1977: 35 punkt 11.3 Det fremgår her at det følger av tidligere høyesterettspraksis, som foreslås videreført. Regelen om at tvangsgrunnlaget skal legges uprøvd til grunn, er begrunnet med at det gir de klareste linjer dersom de materielle spørsmålene «om hvem som skal ha foreldreansvaret og om det skal være samværsrett» holdes utenfor spørsmålet om tvangsfullbyrdelse. Videre fremheves det at en slik løsning er «best egnet til å hindre at den første dommen blir sabotert». Det er videre vist til at den som motsetter seg gjennomføring av dommen, bør henvises til å anlegge ny sak.
- (33) Forslaget er ikke nærmere kommentert i Ot.prp. nr. 62 (1979–1980).
- (34) Slik jeg leser forarbeidene, er formålet med regelen å sikre at en avgjørelse om samvær, som er basert på barnets beste, faktisk følges opp etter sitt innhold. Det er hensynet til barnet og til den som har sett seg nødt til å gå til tvangsfullbyrdelse som løftes frem, og det skal derfor ikke finne sted noen omkamp om omfanget av samværet eller formen på det.
- (35) Samtidig kan ikke utgangspunktet om at dommen legges uprøvd til grunn, forstås absolutt. Allerede bestemmelsen i fjerde ledd om høring av barnet underbygger dette, idet barnets syn kan berøre det materielle spørsmålet om samvær.
- (36) Også avgjørelsen fra Høyesterett i Rt-1960-1214, som er trukket frem i forarbeidene, støtter oppunder en slik forståelse. Her pekte kjæremålsutvalget på forhold ved illeggelse av tvangsbort som nå er direkte regulert i § 65, og som viser betydningen av å ha praktikable regler om tvangsfullbyrdelse i saker om samvær. Spørsmålet om en eventuell selvstendig vurdering av tvangsgrunnlaget ble imidlertid ikke uttrykkelig kommentert.
- (37) I Rt-1997-1387 la kjæremålsutvalget til grunn at en tvangsfullbyrdelse var mulig, selv om den samværsberettigede på grunn av jobbturnus ikke kunne gjennomføre alle samværene som var fastsatt. Det ble vist til at selv om tvangsfullbyrdelsesloven § 4-2 første ledd bokstav b bygger på en forutsetning om at det er klart hva som skal tvangsfullbyrdes, kan ikke dette strekkes så langt at en naturlig justering innenfor tvangsgrunnlaget er utelukket. Det ble også pekt på at samværene som faktisk kunne gjennomføres, ikke ville være mindre gunstige for barnet enn om vanlig samværsrett hadde vært gjennomført fullt ut.
- (38) Avgjørelsen er fulgt opp i HR-1999-231-K. Der hadde far hatt samvær med barna i henhold til dom. Da mor flyttet til en annen by, kunne ikke det fastsatte samværet gjennomføres som forutsatt. Det ble derfor et opphold i samværet. Kjæremålsutvalget la til grunn at retten ved en etterfølgende begjæring om tvangsfullbyrdelse hadde kompetanse til

å «fastsette en overgangsordning basert på en gradvis opptrapping av samværet», selv om dette ikke lå inne i dommen fordi far da den ble avsagt, hadde hatt jevnlig samvær. Retten kunne også pålegge tvangsbót for et mer begrenset samvær, men den kunne ikke endre samværsordningen. I avgjørelsen er det vist til Rt-1992-892, der utvalget også slo fast at det kunne fastsettes en opptrappingsplan.

- (39) Slik jeg ser det, er det fra 1960 og fremover klar rettspraksis for at en tvangsbót kan knyttes til et mindre omfang av samvær enn det tvangsgrunnlaget går ut på. Det kan også i forbindelse med tvangsfullbyrdelsen fastsettes en opptrappingsplan ut fra hensynet til barna i de tilfeller der samvær ikke har funnet sted som forutsatt. Det er altså lagt til grunn en pragmatisk tilnærming ved tolkingen av tvangsgrunnlaget, med det formål å sikre at det faktisk blir gjennomført samvær i tråd med det som allerede er tvangskraftig avgjort.

Nærmere om barneloven § 65 femte ledd

- (40) Barneloven § 65 femte ledd trådte i kraft 1. januar 2018. Dette gir retten muligheten til å gjøre praktiske endringer i tvangsgrunnlaget der det er formålstjenlig for gjennomføring av samværet. Som eksempel er det både i lovteksten og forarbeidene, Prop. 161 L (2015–2016) side 75, vist til muligheten for endre tiden knyttet til henting og levering.
- (41) Ut fra ordlyden og forarbeidene til bestemmelsen synes den å stramme inn rettspraksis som forelå ved vedtakelsen. Forholdet til tidligere praksis er likevel ikke kommentert av lovgiver. Tvert imot synes lovgiver å ha lagt til grunn at det var nødvendig å «innføre en adgang i norsk rett som gir domstolene mulighet til å utfylle eller endre avgjørelser om de praktiske forholdene for gjennomføring av samværsretten», jf. proposisjonen side 75.
- (42) Slik jeg ser det, forelå det allerede en slik adgang. Jeg legger derfor noe mindre vekt på de konkrete eksemplene som er gitt i lovteksten og forarbeidene, og vil peke på at også ved denne lovendringen var formålet å sikre gjennomføring av samvær på en konfliktdempende, prosess- og ressursbesparende måte. Det er i proposisjonen forutsatt at det ikke er adgang til å foreta en ny vurdering av «hovedproblemstillingene som er rettskraftig avgjort, for eksempel samværets omfang og/eller karakter», jf. side 75. Dermed kan det ikke besluttes at «det fastsatte samværet skal skje med tilsyn, eller at et overnattingssamvær omgjøres til et dagsamvær», jf. samme side. Det ville innebære en innskrenking av samværsretten, noe som eventuelt må løses ved å reise ny sak etter barneloven § 64. Disse begrensningene er i tråd med langvarig rettspraksis, som etter mitt syn gir god veiledning ved tolkingen av § 65 femte ledd.

Nærmere om hvordan slutningen kan tolkes i lys av premissene

- (43) Basert på de rettslige rammene jeg har redegjort for, ser jeg det slik at domstolen av hensyn til barnets beste ved en tvangsfullbyrdelse kan forskyve en allerede fastsatt opptrappingsplan, for eksempel ved at datoen for oppstart endres når dette er hensiktsmessig for å ivareta barnets behov for tilvenning.
- (44) På samme måte er det ikke slik at en opptrappingsplan nødvendigvis må være fulgt for at tvangsfullbyrdelse kan skje. Dersom partene for eksempel har forsert planen, kan tvangsfullbyrdelsen ta utgangspunkt i det stadiet i planen som man da er kommet til.

Domstolen må i et slikt tilfelle vurdere om det er til barnets beste å gå tilbake til opptrappingsplanen, eller om samværet kan videreføres slik det da er praktisert, eventuelt med visse justeringer. I lys av anførslene for Høyesterett peker jeg på at der en avgjørelse fastsetter et samvær, men partene har endret dette, må utgangspunktet fortsatt være at det er avgjørelsen som gir tvangsgrunnlag, jf. Rt-2000-90. Det er dermed ikke slik – som gjort gjeldende av ankemotparten – at partene da anses for å ha gått over på en frivillig avtale som må stadfestes av statsforvalteren for å ha tvangskraft, jf. barneloven § 55, jf. § 65. Om senere inngåtte avtaler eventuelt kan gi grunnlag for innvendinger mot tvangsgrunnlaget, jf. tvangsfullbyrdsloven § 4-2 annet ledd, er et annet spørsmål.

- (45) Ofte er det ikke fastsatt noen opptrappingsplan i tvangsgrunnlaget, typisk fordi barna ved fastsettelsen av samvær hadde jevnlig samvær. I slike tilfeller kan det likevel være nødvendig å fastsette en opptrappingsplan fordi det ved tvangsfullbyrdelsen har vært et opphold i samværet. Også dette mener jeg domstolen har adgang til, jf. den langvarige rettspraksisen som har vært fulgt siden 1960.
- (46) Som det fremgår av lovteksten og forarbeidene, kan domstolen i tillegg til hva som fremkommer av eldre rettspraksis, også regulere praktiske forhold, enten fordi det ikke er regulert i dommen, eller fordi situasjonen har endret seg, typisk ved flytting eller ved behov for å endre rutinene for henting og levering.
- (47) Et særlig spørsmål oppstår der det foreligger en opptrappingsplan om samvær under tilsyn av offentlig oppnevnt person. Før det avsies en dom om tilsyn, skal det etter barneloven § 43 a fjerde ledd innhentes vurdering fra barneverntjenesten eller departementet om gjennomføringen. En tilsvarende bestemmelse er ikke inntatt i § 65. Det er derfor ikke et krav etter loven å innhente en slik vurdering på tvangsfullbyrdsstadiet. Jeg ser det slik at de eventuelle datoene som er satt for samvær under tilsyn, må kunne forskyves av retten ved behandlingen av begjæringen av tvangsfullbyrdelse. I motsatt fall ville en bostedsforelder kunne hindre tvangsfullbyrdelse av samvær ved å holde barnet tilbake inntil den fastsatte tilsynsperioden er utløpt.
- (48) Under forhandlingene i Høyesterett ble det anført at HR-1987-142-K kan tyde på at retten må ta stilling til om for eksempel en opptrappingsplan eller samvær med tilsyn i en viss periode eller for et visst antall samvær var en *betingelse* for samvær. Etter mitt syn er det ikke nødvendig. Den domstolen som har fastsatt samværet, vil som hovedregel ha ment at slike forutsetninger nettopp er vilkår for overgang til vanlig samvær. Situasjonen kan imidlertid være en annen på tvangsfullbyrdsstadiet, for eksempel der deler av den innledende opptrappingsplanen er fulgt eller situasjonen av andre grunner er endret. Også i et slikt tilfelle må det være opp til domstolen som behandler tvangsfullbyrdsesspørsmålet, å avgjøre hva som er til barnet beste. Retten må vurdere om samværet kan gjennomføres i tråd med hva tvangsgrunnlaget forutsetter, eller om samværet i en periode må justeres for å bli forsvarlig for barnet. Retten kan imidlertid ikke gå utenfor tvangsgrunnlaget ved å fastsette en varig endret samværsordning.
- (49) *Oppsummert* ser jeg det slik at formålet med barneloven § 65 er å sikre at en avgjørelse om samvær som er basert på barnets beste, blir gjennomført som forutsatt. For å oppnå dette må slutningen sammenholdes med begrunnelsen og tolkes gjennom denne. Så lenge samværets omfang og karakter ikke endres, står domstolen relativt fritt til å fastsette praktiske ordninger til beste for barnet. En slik løsning samsvarer med Grunnloven § 104

og ivaretar internasjonale konvensjoner ved å forhindre at en forelder kan undergrave tvangsfullbyrdsesmuligheten.

Lagmannsrettens kjennelse

(50) Det fremgår av lagmannsrettens kjennelse at den la til grunn at

«det ... ikke [er] adgang til å tvangsfullbyrde den siste delen av samværsordningen, når det foregående trinnet i domsslutningen ikke er gjennomført. Lagmannsretten ville da gått ut over sin kompetanse, ved at den opptrappingen som lagmannsretten i sin dom fastsatte som betingelse for overnattings- og feriesamvær, i realiteten settes til side».

(51) Dette er uriktig lovtolking, og avgjørelsen må derfor oppheves.

Konklusjon

(52) Lagmannsrettens kjennelse oppheves.

Sakskostnader

(53) A har vunnet saken og har som utgangspunkt krav på full erstatning for sine sakskostnader fra B, jf. tvisteloven § 20-2 første og andre ledd. Saken har imidlertid reist prinsipielle spørsmål som Høyesterett i avdeling ikke har tatt stilling til tidligere. Saken er også av stor velferdsmessig betydning for begge parter. Jeg mener derfor at tungtveiende grunner gjør det rimelig å fritta B for kostnadsansvaret, jf. tvisteloven § 20-2 tredje ledd.

(54) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E :

1. Lagmannsrettens kjennelse oppheves.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke.

(55) Dommer **Lund:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(56) Dommer **Thyness:** Likeså.

(57) Dommer **Bull:** Likeså.

(58) Dommer **Webster:** Likeså.

(59) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

1. Lagmannsrettens kjennelse oppheves.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke.